

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 146/2019

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], miesto podnikania [REDAKČIA], zastúpeného advokátskou kanceláriou Vašiv & Partners s. r. o., Vrátna 28, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Vladislav Vašiv, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 56/2016 z 22. novembra 2018, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], miesto podnikania [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžf 56/2016 z 22. novembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Daňový úrad Košice (ďalej len „daňový úrad“) na základe výsledkov daňovej kontroly v dôsledku nepreukázania vynaloženia deklarovaných daňových výdavkov vydal rozhodnutie z 13. októbra 2014 o vyrubení rozdielu dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2010 v sume 17 002,88 €. Sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie, o ktorom rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný správny orgán“) rozhodnutím z 29. júna 2015 tak, že napadnuté rozhodnutie daňového úradu potvrdilo.

3. Správnou žalobou z 21. septembra 2015 sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) žalobu sťažovateľa zamietol rozsudkom sp. zn. 7 S 122/2015 z 30. marca 2016 s odôvodnením, že:

„Na základe dokazovania prvostupňovým správnym orgánom bolo preukázané, že stavebné práce, ktoré žalobcovi fakturoval [REDAKOVANÉ], neboli skutočne vykonané dodávateľom [REDAKOVANÉ], ani spoločnosťou [REDAKOVANÉ], s.r.o., ktorá stavebné práce fakturovala [REDAKOVANÉ]. Z obsahu spisu správneho orgánu prvého stupňa vyplýva, že tento pri výkone daňovej kontroly poskytol žalobcovi dostatok možností na predloženie relevantných dôkazov, ktorými by preukázal svoje tvrdenie, že práce vykonal subjekt uvedený na faktúrach, na základe ktorých žalobca vynaloženie výdavkov zaúčtoval vo svojom účtovníctve, pričom žalobca nepredložil daňovej kontrole žiadne doklady, ktorými by preukázal, že fakturované práce reálne vykonal [REDAKOVANÉ].

... Pokiaľ sa žalobca opieral o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3Sžf/1/2011 z ktorého vyplýva aj to, že ak daňový subjekt disponuje existenciou materiálneho plnenia, faktúrou a prílohami s podrobným položkovitým opisom druhu a ceny dodaných služieb a tovarov od určitého dodávateľa, vyčerpá vlastne dôkazné bremeno

a na preukázanie opaku v dôsledku skutočností, ktoré nastali u dodávateľa a jeho subdodávateľov znáša dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu správca dane, k tomu súd uvádza, že je pravdou, že v predmetnej veci dôkazné bremeno i dôkazná núdza prešla na správcu dane, ktorý však v rámci dôkazného bremena vykonal rozsiahle dokazovanie, ktoré už bolo vyššie uvedené a z ktorého vyplýva, že vecné plnenie subjektom (osobou) uvedenou na faktúrach nebolo reálne vykonané a tým, že žalobca uplatnil do daňových výdavkov výdavky, vynaloženie ktorých nepreukázal, porušil § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z., ako aj ust. § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z.. Pokiaľ žalobca v podanej žalobe poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v spojených prípadoch C-354/03 (Optigen), C-355/03 (Fulcrum Electronics) a C-484/03 (Bond House) a uviedol niektoré právne závery v týchto rozsudkoch, k tomu je potrebné uviesť, že žalobca nepreukázal, že skutkový stav v predmetnej preskúmvanej veci má prvky niektorého z týchto rozsudkov, pričom jeho tvrdenia sú všeobecné.“

4. Proti tomuto rozsudku sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil. V odôvodnení sa v podstatnom uvádza:

„Ak správca dane po vykonaní daňovej kontroly preukáže, že daňovník hodnoverným spôsobom nevie preukázať existenciu podmienok, ktoré sú pre uplatnenie tohto nároku zákonom stanovené, teda, že ide o výdavky, ktoré daňovník vynaložil na úhradu tovarov a služieb a ich vecnú súvislosť ako aj to, že tovar (služby) bol reálne dodaný a služby boli reálne uskutočnené a to práve osobou - dodávateľom uvedenou na faktúre, tak nesplnil podmienky pre priznanie daňových výdavkov. Splnenie formálnej stránky na uplatnenie daňového výdavku, vyjadrené predloženými dokladmi je síce jednou z podmienok aby boli na základe týchto dokladov uznané za daňové výdavky, tieto doklady však musia byť odrazom reálneho plnenia od reálneho dodávateľa uvedeného v daňových dokladoch (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/32/2014).

Odvolacie námietky žalobcu sú v plnom rozsahu zhodné so žalobnými námietkami žalobcu, s ktorými sa v plnom rozsahu vysporiadal prvostupňový súd. Správca dane v predmetnej daňovej veci vykonal rozsiahle dokazovanie, ktoré nakoniec oprávnené viedlo k záveru, že sporné práce pre žalobcu nevykonala dodávateľ uvedený na faktúre pre žalobcu

██████████, pričom v podrobnostiach na zistený skutkový stav najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je potrebné zdôrazniť zásadný význam dôkazného bremena žalobcu, ktorý vyplýva jednak zo zákona a je indikovaný v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu SR. Je evidentné, že žalobca v preskúmvanej veci bez ohľadu na kompletnú účtovnú dokumentáciu nepreukázal jednoznačne, že výdavky, ktoré zahrnul do daňového priznania od dodávateľa ██████████ spĺňajú podmienky pre uznanie za odpočítateľné výdavky v zmysle § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov. Nebolo teda preukázané, že sporné práce reálne uskutočnil ██████████, ktorý vyhotovil faktúry a ani subjekt - spoločnosť ██████████ s.r.o., ktorý mal byť dodávateľom ██████████ a mal práce reálne vykonať.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal dôkazy, ktorými by preukázal, že práce uvedené na faktúrach vykonal dodávateľ ██████████ aj čestné vyhlásenia osôb, je zrejmé z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, že aj týmito sa žalovaný zaoberal, tieto neakceptoval ako dôkazy preukazujúce, že stavebné práce, ktoré daňovému subjektu fakturoval ██████████ boli skutočne realizované ██████████, vzhľadom na ostatné zistenia žalovaného, resp. správcu dane.“

5. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou vytyka napadnutému rozsudku najvyššieho súdu najmä jeho arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie, ktoré sa nevysporiadalo s rozhodnutiami, na ktoré sťažovateľ poukazoval. K tomu uvádza:

„... Najvyšší súd... neposkytol uspokojivé a presvedčivé odôvodnenie k argumentom sťažovateľa, najmä tým, ktorými poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 1/2011 a rozsudky Súdneho dvora Európskej únie v spojených prípadoch C-354/03 (Optigen), C-355/03 (Fulcrum Electronics) a C-484/03 (Bond House).

V dôsledku toho je napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Podotýkame, že tieto rozhodnutia obsahujú právne názory najvyšších súdnych autorít týkajúcich sa podstatných skutočností - rozsah, vyčerpanie a prenos daňového bremena medzi správcou dane a daňovým subjektom. Vzhľadom na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky bol povinný vykladať zákon v súlade s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie,

pričom rozhodnutia, na ktoré sťažovateľ poukazoval, ním boli odignorované a vzhľadom na to, že sa Najvyšší súd Slovenskej republiky odchyľil od svojho predchádzajúceho rozhodnutia zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 8Sžf/56/2016, a to bez náležitého odôvodnenia, je napadnuté rozhodnutie v rozpore s princípom predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Následkom týchto pochybení Najvyššieho súdu SR bolo porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...“

6. Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd o nej takto nálezom rozhodol:

„I. Základné právo Sťažovateľa na(a) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, (b) právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 8Sžf/56/2016, porušené boli.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 8Sžf/56/2016 zrušuj e a vracia na ďalšie konanie.“

7. Vec napadla ústavnému súdu 13. februára 2019 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Oroszovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V zmysle čl. X ods. 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec po 26. apríli 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná a rozhodnutá v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu), Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

14. Podstatou sťažostnej argumentácie sťažovateľa je arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu spočívajúca v nedostatočnej (podľa názoru sťažovateľa) reakcii na rozhodnutia vyšších súdnych autorít, na ktoré sťažovateľ v priebehu konania poukazoval a ktoré sa vzťahujú na zásady dokazovania v daňovom konaní. Z nich sťažovateľ vyvodzuje, že dôkaznú núdzu mal v jeho prípade znášať daňový úrad.

15. K tomu ústavný súd konštatuje, že správca dane nie je povinný preukazovať, že údaje k jednotlivému účtovnému prípadu boli daňovníkom zaznamenané v rozpore so skutočnosťou. Povinnosťou je len preukázať, že existujú vážne a dôvodné pochyby o súlade účtovníctva so skutočnosťou. Na ten účel musí identifikovať a preukázať konkrétne skutočnosti, na základe ktorých možno mať reálne pochybnosti o dôveryhodnosti, úplnosti či správnosti účtovníctva (k tomu porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 2 Afs 24/2007 z 30. 1. 2008, č. 1572/2008 Sb. NSS alebo nález Ústavného súdu Českej republiky z 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02). Pokiaľ správca dane unesie takto vymedzenú dôkaznú povinnosť, je opäť na daňovom subjekte, aby preukázal pravdivosť svojich tvrdení o vierohodnosti, preukaznosti a správnosti

účtovníctva vo vzťahu k predmetnému obchodnému prípadu alebo svoje tvrdenia korigoval. Daňový subjekt pritom tieto skutočnosti preukazuje už spravidla inými dôkaznými prostriedkami ako vlastným účtovníctvom.

16. Ústavný súd vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva vykonanej všeobecnými súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

17. Súčasťou minimálnych garancií procesnej povahy je (okrem iných) právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť zrejmé, bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [porovnaj napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti z 3. 5. 2001, bod 2].

18. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku citovaného v bode 4 presvedčil o tom, že jeho odôvodnenie nie je arbitrárne, je ústavne akceptovateľné a procesný postup je zlučiteľný s požiadavkami základného práva na súdnu ochranu. Najvyšší súd akceptoval na základe vykonaného dokazovania v daňovom konaní ako preukázané, že sťažovateľ doložil svoje tvrdenia dôkazmi – účtovníctvom (zaevidovanými faktúrami dodávateľa – [REDACTED] a jeho subdodávateľa – [REDACTED], pozn.), ale po prechode dôkazného bremena na správcu dane tento uniesol svoje dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu dôvodnosti jeho pochyb o tom, že sporné práce uskutočnil subjekt, ktorý vystavil faktúry a jeho (sub)dodávateľ, ktorý mal práce reálne vykonať. Dokazovaním vykonaným správcom dane (pozri str. 11 a 12 rozsudku krajského súdu) bolo okrem iného

zistené, že subjekt, ktorý bol prezentovaný ako subdodávateľ v čase vystavenia svojej vlastnej faktúry, právne neexistoval. Sťažovateľ nepredložil stavebný denník, na predloženie ktorého sa zaviazal pri ústnom prejednaní výsledkov kontroly. Dôkazné prostriedky následne predložené sťažovateľom (čestné vyhlásenie s irelevantným obsahom, pozn.) neboli zo strany žalovaného správneho orgánu akceptované ako dôkazy preukazujúce rozhodujúcu skutočnosť (že stavebné práce, ktoré fakturoval [REDAKOVANÉ], boli skutočne realizované [REDAKOVANÉ]), a to vzhľadom na ostatné zistenia správcu dane.

19. K námietke sťažovateľa, že najvyšší súd sa nevysporiadal s ním označenou judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, ústavný súd konštatuje, že v sťažovateľovom prípade išlo o aplikáciu zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov vo vzťahu k preukázaniu vynaloženia (a uznaniu) daňového výdavku a ním označená judikatúra pojednáva o podmienkach oprávnenosti uplatňovania odpočtu dane z pridanej hodnoty pri tzv. „reťazových“ obchodoch. Okrem všeobecných zásad presunu dôkazného bremena v daňovom konaní je teda ich relevancia v prejednávanej veci marginálna. Správny súd prvej inštancie vyhodnotil poukaz na uvedenú judikatúru ako všeobecné tvrdenie sťažovateľa bez preukázania, že skutkový stav sťažovateľovej veci zodpovedá skutkovému stavu niektorého z judikátov. Ak najvyšší súd nepovažoval potrebné sa nimi (opätovne) bližšie zaoberať, nemožno pripisovať takémuto opomenutiu ústavne neakceptovateľné účinky, ktoré by signalizovali možnosť prípadného zrušenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie len z tohto dôvodu.

20. Právnou podstatou, na ktorú sťažovateľ v súvislosti s uvedenou judikatúrou odkazuje, je unesenie vlastného dôkazného bremena a jeho prenesenie na daňové orgány, ktoré podľa jeho názoru svoje dôkazné bremeno neuniesli, a preto mali znášať dôkaznú núdzu. Vzhľadom na už popísanú mobilitu dôkazného bremena a dostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v tejto súvislosti ústavný súd nepovažuje hodnotenie procesu dokazovania zo strany sťažovateľa za ústavne relevantné, ale ani konformné.

21. Z uvedených dôvodov ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

22. Právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych súdov a správnych orgánov v daňovom konaní, v ktorom bola určená samotná daňová povinnosť a vyrubený rozdiel dane z príjmov. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru ESĽP, ktorá vylučuje aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru na daňové veci, pretože tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (hard core of public-authority prerogatives) (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. 7. 2001, body 24 – 31). Nejde teda ani o rozhodovanie v občianskych veciach ani o rozhodovanie o trestnom obvinení, čo je predpokladom aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru. Výnimku ESĽP nachádza v daňových veciach len v prípade ukladania daňových sankcií, ktoré majú preventívno-represívny charakter v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru v danom prípade; k tomu porovnaj Engel and Others v. Holandsko, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, rozsudok pléna ESĽP z 8. 6. 1976, bod 82).

23. Ústavný súd konštantne nasleduje uvedenú judikatúru ESĽP a nevykladá čl. 6 ods. 1 dohovoru autonómne, či extenzívnejšie. Keďže správnym orgánom nedošlo k uloženiu sankcie za porušenie právnej povinnosti sťažovateľa, ale o vyrubenie (autoritatívne určenie) samotnej daňovej povinnosti, ktorú bol povinný platiť na základe daňových právnych predpisov v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou a hospodárskym výsledkom, ústavný súd považuje čl. 6 ods. 1 dohovoru za neaplikovateľný na vec

sťažovateľa a v dôsledku toho odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. V závere ústavný súd dodáva, že vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2019